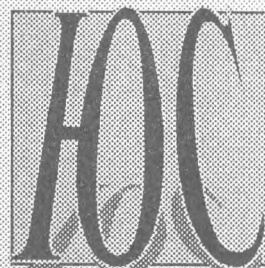

6 (осінь - зима)

Юний Сковородіанець

I

Дерева моляться на осінь,
Плодами втомлені. Дощить
Частіше в душах наших. Ось він
З очима сивими, як мить,

Коли нема про що згадати,
У тихій пам'яті — вода,
Де образи, немов дукати,
Зникають там, де вічна тьма.

II

Жовтаві привиди осінніх днів
Перед вікном ридають мертвим листям.
Верлена дух о цій порі горів
Самотньо, не знаходив собі місця.

Мабуть тоді ранкові двірники
Понуро йшли і волочили тіні.
Той самий дощ, і ті самі роки
Нагадують про невимовне нині.

Любі наші читачики!
(Copyright звертання належить вид-ву
"Веселка")
З радістю повідомляємо Вам про те, що
ми (співредакція "ЮСа") все ще сповнені
ентузіазму і продовжуємо загарбувати
інформаційний простір нашої л-ри.
Наші видавничі потужності фатально
збільшуються: можете читати електронну
версію "ЮСа" на www.ukma.kiev.ua/~ce
(Далі буде).

Видано за сприяння
European Journalism Network

ПОЕЗІЇ АНАТОЛІЙ ДНІСТРОВИЙ

За смертю і за попелом, отам,
Де вікові мовчазна сторожа,
Там старість посміхнулася юнакам,
Там раб – не раб,
вельможа – не вельможа.

Це просто шлях крізь земляні роки,
Де сплять – не сплять,
де кров тече у глині.

На виході там янголів ряди
У тиші проводжають їхні спини.

ПОЕЗІЯ Богдана Матіяш...с. 2
Юрій Заруцький...с. 5
ПРОЗА Галина Логінова...с. 3-4
ЕСЕ Віталій Радчук...с. 6

Богдана Матіяш

ЛЕДЬ ЧУТНО СТУПАЄ АНГЕЛ...

§ § §

П'янію від трунку, пригубленого
з чаші твоїх губ.

Не треба й вина, щоб напиться,
але як і в вині
треба знати міру в усьому,
а особливо в пристрасті,
щоб чогось ненароком
зайвого
а) не сказати,
б) не зробити,
в) ваша версія
(виберить правильну відповідь)
Адже можна людину образити
або трунок той цінний
випадково розхлопати.
І нічого не вернеш вже,
не приклеїш до гілки
опалого листа осіннього.
Пий вино обережно,
Як його не навчишся пити –
не говори, що не вмєш кохати.
Кохання треба смакувати,
Як вино.

§ § §

До чого ж гарно! Осінь.
взяти б фотоапарат
і двадцять плівок
по тридцять шість кадрів.
Фотграфувати все навколо,
щоб увічнити саме цю осінь,
доки ми ще з тобою разом.
І не знаю вже, що мені потрібно –
чи шелест листя під ногами,
чи блискучі каштани в долонях.
Радість чи біль...
Людина так хоче щастя,
а деколи їй потрібен лише спокій.
Дивитися б на жовте листя –
опалі долоні клена,
відчувати обійми осені
у жовтих, багряних тонах
і мовчати, нікому не дорікати,
і ні в чому не виправдовуватись.
Як багато знімків
десять на п'ятнадцять.
Жаль тільки, що деякі не вдалися.

§ § §

Чуєш приглушені кроки?
Ледь чутно ступає ангел,
зупиняється за твоїми плечима
і зводить до неба долоні.
В очах прочитайш благання,
якщо обернешся на хвилю,
але обертайся повільно,
щоб крил ненароком ангела
не зачепити. Боляче,
коли крило поламане.
Впали на плечі сльози
твого сумного янгола.
Свічку в руках запалену
Несе від життя до смерті.
Стукає в двері серця,
Просить: пусти погрітись.
Думаєш: бути не бути...
Не говори нічого. Стіни
розкажуть більше.
Слухай симфонії серця,
мій бідолашний Гамлете.

§ § §

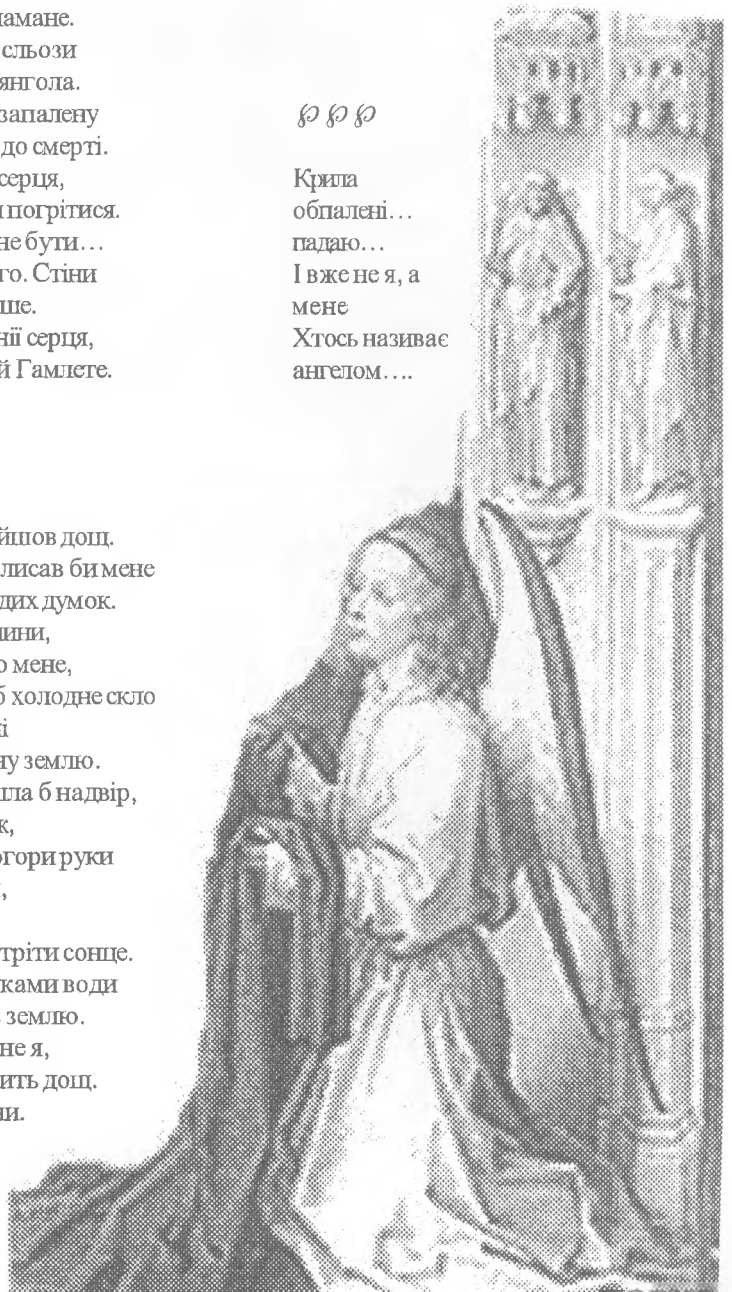
Краще б зараз йшов дощ.
Може, він заколисає би мене
замість безглузких думок.
Нехай би краплини,
поспішаючи до мене,
розбивались об холодне скло
і в німому плачі
падали на чорну землю.
А може, я вийшла б надвір,
вибігла босоніж,
простягнула догори руки
і, омита дощем,
злетіла у небо,
щоб вранці зустріти сонце.
А може, я потоками води
повернувся б в землю.
А може, я вже не я,
може, це говорить дощ,
навіоє дивні сни.
заколисує...
Неспи...

§ § §

Усміхнуся до тебе сніжно –
а потім мовчання;
бурульками замерзлих пальців
до горкнуса до шік.
Під ногами земля затремтіла –
незнане чекання.
Ти мовчиш. А із неба на віі
тихо падає сніг.

§ § §

Крила
обпалені...
падаю...
І вже не я, а
мене
Хтось називає
ангелом....

ІГРИ

Галина Логінова

3

ДОРОГОЮ

(продовження, поч. у ЮСІ-5)

- Привіт, - Богдан потиснув вузьку долоню, що ледь тремтіла. Дівчина була стривожена, в її очах бринів переляк.
- Щось трапилося? – запитав хлопець.
- Та ні. Все гаразд... Тепер усе гаразд. Ходімо швидше, а то спізнимося на лекцію.

Надійка озирнулася на чорний джип, що стояв по той бік площі.

- Ходімо швидше, Богдане.
- Я й не знав, що ти так боїшся спізнитися, - підсміювався з неї хлопець, коли Надійка, вцепившись за нього, дріботіла до будинку інституту.

Надійка не могла конспектувати. Вона почувалася жінкою-комодом із висунутими шухлядками. Неначе хтось там свавільно понишпорив. Дівчина забилася у куточок аудиторії і перебирала-склеювала до купи дрібнички вранішнього інциденту: поспішала на лекцію – як завжди – звична річ, кремезний хлопака став їй на заваді, тягнув до джипа, слинявими губами шепотів на вухо, стиснув руку – ось уже синець, але вона вислизнула – нагодився Богдан (Он мій хлопець, пустіть!)

- Ходімо на каву Надійко! – запропонував Богдан після пар. Сьогодні він все дивився на дівчину. Якась вона дивна й така... їй начебто легко зламати. Стрижена під хлопчика, тоненька шийка. Піде чи не піде зі мною на каву? – питав у дороги, виглядаючи з вікна аудиторії. Площею котило кілька машин: біла, червона і синя. "Ет, байдуже!" – сказав собі хлопець і спитав уголос:

- Підемо?
- Гаразд, - дівчина дивилася на нього без усмішки.
- А потім погуляємо?

Дівчина всміхнулася ніжно-ніжно.

"Надійка зраділа, відразу видно," – тішився хлопець.

Знову він глянув на її стрижену потилицю.

- Де твої коси, Надійко? Не те, щоб дівчат стрижених мало, але тобі, саме тобі дуже... треба довгі коси.

Як то йому все пояснити? Коли вві сні чи уяв літня задуха вповзає у вікно, немов надимається лілова гумова кулька, повітря мовби лілова гума, вдихається в легені, липне до гортані. Постіль гаряча, подушка гаряча й волога (від сліз?), а волосся, довжелезне, спускається з ліжка й росте, викручується гадючками. Кожна волосина, наче нитка з голкою, сотаються сотнями в простір, зшивають невидимі клапті буття, зорі перевертаються, молочний шлях плететься знову до чашки з молоком, вплитаються коси в дороги, в усі стежини, що ведуть до села з лісу й болота, і Надійка бачить і знає хто куди йде. Неначе вона не в ліжку лежить своєму, а прошкує зі старою Василюкою у яр по траві, чи вертає разом з парубками із сусіднього села, ачи у задумі блукає путівцем із аборигенним філософом від народження Савкою. І думки всі їхні – тих, хто ходить дорогами, сяють у ній, а волосинки – то пуповини від неї до подорожніх. Голова тяжка-тяжка, така, що не можна відірвати від подушки, від землі, бо Надійка вже розчинилася, її немає, вона сама – земля, лише пульсують стежки на ній світляними стрічками.

Отямилася сама не своя, коли сонце яскраво світило. Схопила ножиці великі кравецькі і ч-чирк-ч-чирк тяжко зі стогоном стриглися коси. Потім, вже в перукарні, жіночка аж піт із чола витирала, коли намагалася модної форми надати буйній гриві її обскубаній.

- Отак усе й було, Богдане.
- Так ти відьмочка, чаклунка мала, - Богдан заглядав у її опущене обличчя.
- От і ти про це... - мало не плакала дівчина, - Я боюся того всього, тікаю від ненормальностей якнайдалі, а ти...
- Доведеться й від мене тікати.
- Що-о? – дівчина застигла напружено.
- Я теж чаклун. – Богдан хотів розважити якусь дівчину. Найліпше було б вийняти карту в неї з-за вуха або зайчика з чорного капелюха, але Богдан того не вмів. Він міг гратися з дорогою.
- Хочеш, зараз повз нас проїде червона машина? – спитав він дівчину, а сам загадав перевірене: "Чи правда, що Надійка кохає мене найбільше серед хлопців факультету?"
- Вони сиділи на дерев'яних сходах і дивилися на Андріївський узвіз. По бруківці поповзом, немов намапуючи колесами шлях прошурхотіла вишнева іномарка. Надійка посміхнулася.

- Ти й справді чаклун, Богдане.
Хлопець взяв її вузьку долоню у свої, подмухав їй між пальцями, мовив, примружившись:

- У мене не завжди виходить. Це просто чудо, що вийшло.

- Дурненький, ти справді можеш чаклувати. Треба тільки зібрати усю волю, зосередитися, перетворити, побачити реальність такою, якою хочеш, перенестися у бажане майбутнє...

- А до чого тут машини? – здивувався хлопець тому, як пристрасно говорила Надійка.

- Машини?.. Машини – це наче тренування.

- Чаклунська аеробіка? – сміявся Богдан

- Давай спробуємо, - Надійка насупила брівки, висмикнула в Богдана свою долоню, - загадай колір машини, але мені не кажи, я теж загадаю – на чие вийде?

- Я проти тебе не змагаюся, Надієчко, куди мені? – кинув Богдан, але все-таки зосередився, втупився у горизонт, водночас усвідомлюючи, який він баран, що в усе це бавиться, а не сидить нормально дома за комп'ютером. Хлопець захотів, щоб проїхала чорна машина – “ні” усьому цьому божевілля. Прохуркотіло сіре авто.

- Отак! Ти хотіла сіре?

- Ні, хотіла білу “Волгу”.

- А я на щось чорненьке загадав.

Надійка помовчала, потім звела на нього сірі очіска.

- Ні тобі, ні мені. Чи ж так Господь і бажання наші тасує? Усі молимося, чогось просимо-благаємо, найчастіше протилежного, а отримуємо зовсім не те, чого просили. Із суми бажань людських виникає реальність.

- Кава з молоком, - Богдан піднявся, узяв дівчину за руку. – ходімо від доріг і цивілізації подальше.

- Що таке кава з молоком? – питала Надійка, коли вони здиралися на гірку.

- Ні молоко, ні кава, ні холодне, ні гаряче, спирайся на мене, тепленька суміш добра і зла, щось я задихався.

Богданів профіль на фоні неба так саянув Надійці, вдрукувався їй у пам'ять, немов Август на срібній монеті. Вони стояли на верхівці пагорба, дивилися на панораму міста. Погляд лине далеко-далеко, у погляді виростають крила, він перетворюється на птаха і кунається в синім роздоллі. І тишиться він поринаючи у прекрасне.

“З цієї дівчиною ходиш, наче серед кришталю – дзеньк – і розбилася казка”, - почувався ведмедем Богдан. Але щось мовби стримує, тоненькі навутички – туди не йди, обережно! І він робить усе, як треба. робить ліпше, ніж будь-коли; а цій дорозі він ще покаже!

- Надійко, давай за мною! – Богдан кинувся донизу першим.

Схил порослий сухою травою, лише де-інде зелені пір'їни, так пахне вона напівзабутим літом, але то у проміжках, коли обличчям до землі. Бо котитися по всхилу у серці Києва, в елегантським ясно-бежевим пальті, а потім впасти зверху на Богдана і сміятися до заніміння, і нема сили поворухнути ні рукою, ні ногою, то все так швидко, що немає часу думати: що то воно є – вар'яство чи щастя.

Цивілізація – йому на автобус, їй на метро.

- Побачимося завтра.

- Приходь на пари.

- Бувай, - погладив її по спині, струшуючи налипли грудочки із серця Києва.

В автобусі якась огрядна кобіта не зводила з Богдана масного погляду. Той заіржав уголос, неначе дикий кінь, кобіта потупила очі, а настрій хлопцеві ще поліпшився. “Ганьба і геть автобусним романам”. Хлопець нічого не питав у дороги сьогодні – глупство. Він думав як там вона їде, і які вони синхронно, але, дякувати дорозі, не паралельно ненормальні.

Вона вийшла зранку на півгодина раніше. Вийшла із підземного вулика метро з думками про того рафінованого містянина – цигана-гадальника, що йому карти тасує сама дорога. Думки їй перебила пікова карта – чорний джип відірвався від бровки й поїхав за нею.

- Усе, дівко, на цей раз не відкрутишся, - немов канчуком хльоснула її по обличчю реальність.

Пробувати втекти, видиратися – даремно. Амбал однією рукою закріпив дівчину, іншою відчинив передні дверцята і штовхнув її до машини.

- Поїдемо кататися.

Водій вишкірився і рушив. Амбал, що сів іззаду поклав руки їй на шию. Просто поклав, а здавалося, що вона ось-ось хрусне, немов у курчати.

- Знаєш, лялько, за що я останній раз сидів?

Надійка не знала і знати не вельми хотіла, вона відчувала, як тіло її отерпло зі страху, серце гарячим вологим м'ячиком скакало аж до горла, в очах шпівало, єдине, що вона чітко усвідомлювала — допомогти чекати ні від кого.

Машина мчала по трасі все далі від центру міста.

- Хочеш покажу, як я ту дівку ножиком вколос? – заготовив з-за плеча Надійки амбал, зняв їй руки з шиї і поліз до сумки.

Водій потягнувся за сигаретами.

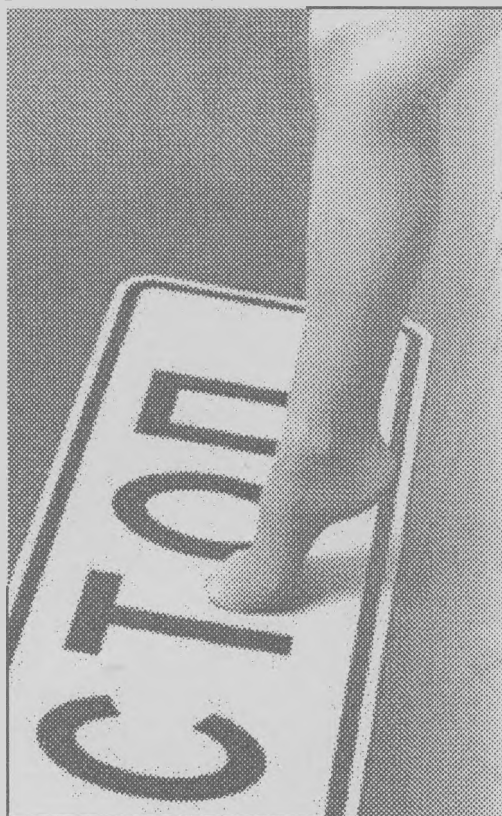
- Гриню, не блискай тут ножиком, холодна зброя все ж таки, та й ментів повно, от виїдемо за пости – там роби, що захочеш.

Надійка злякано скрикнула.

- А ти не дзявкай і соплі тут не розпускай, понятно, дура? - повернувся водій до Надійки.

Страх дівчини трансформувалася у лють. “Ти, ти, нещастя, будеш на мене кричати?! Будеш мене примушувати щось робити?!” – волали голоси у неї в голові. Вона зіщулилася на сидінні, зібралася в тугий клубок, потім, розпрямившись, з усієї сили штурхнула водія ногами. Останнє, що вона бачила, неначе кадри уповільненої зйомки: синя кабіна вантажівки, біла на ній смуга і червоні літери; гуркіт і тріск, а тоді, мовби ватяна річка і калатання дзвоників.

Цього ранку Богданові довелося довгенько очікувати автобуса. Зате ж і сів біля віконця. Подірвав іще трошки. Так помарив-помріяв. Прихилився головою до скла, розплющив очі, а там знов і знов – машини. Кудись мчать... “Що ж розпочнемо день із чаклунської гімнастики”, - всміхнувся собі хлопець. “Хочу, щоб зараз Надійка була жива-здорова і щаслива” - загадав Богдан, зібрав усю волю, зосередився так, як вона вчила і аж прикипів до віконця. “Біла машина, біла машина, ну, давай, де ти там?” - подумки шепотів він. Але на обгібі автобуса йшов чорний джип; хлопець відчував до того авта незбагненну ненависть. “Ти не проїдеш, чорт забирай, хоч крізь землю провалишся, але не проїдеш!” Богдан весь немов перетворився на могутній кулак, щоб відкинути ненависне авто якнайдалі, щоб Надійка була... Джип різко хитонуло і він на великій швидкості вилетів на зустрічну смугу. Загули сирени, залящав метал. А водій автобуса навіть не пригальмував – поспішав собі далі за графіком.

Від співредакції: текст, котрий Ви, шановні, щойно прочитали, надрукований нами з двох міркувань: а) щоб продовжити матеріал попереднього номера; б) і через те, що легкість мови та багатство образності автора нам імпонує. Втім, цей текст, здається, ще потребує додаткової авторської активності. Дотримуючись принципів невтручання в авторський текст, урочисто перекладаємо відповідальність за його можливі недовладності назад на автора, відомого, до речі, своїми численними виступами в студентській та іншій пресі.

Юрій Заруцький ТИ БУДЕШ СОНЦЕМ, Я - ТВОЄЮ ТІННЮ

Ти залишив молодість десь за перелогами,
Одружився з осінню, весни розгубивши.
Ти даруєш спогади, ти малоєш спогади,
Ген за небокраєм пам'ять залишивши.

Твій однострій латаний,
Черевики з рипами
Десь у скрині маминій припадають пилом.
У цивільнім одязі із якимись типами
В підворотні пам'яті п'єш горілку з пивом.

Згадуєш про братчиків.
Про дівчат...
- Та досить! -
(скажеш друзям п'яним
з кухлями щербатими)
- Пий, старий, балакати нас ніхто не просить,
осінь все закидає
хмарами лапатими.

Чуєш тихі дзвоники
На старенькій ратуші,
Туркотіння голубів
на Сенатській площі.
Може там – у Господа
Буде все інакше?
Може в нього спогади
Цікавіші!
Довші!

◆◆◆

Стара катедра змучена віками
розп'яті вітражі

і очі

Незрячі в бильмах,
В струпах ночі,
Та Ангел посивілий,
Що в руках тримає
сурму й меч
про мир торочить,
про спокій на Землі

Де люд,
де ми дурні.
Де правда Ночі.
Де світло смолоскипів
спіпить очі,
А ми зведемо це сонцем!

Кораблі забули море,
смак води

Воістину вони
Тепер лише склепи і домовини
Гей, Ангеле з очіцями пустими,
Прийди і урожай збери...

Ромкові Малку

Що, знову капель, Майстре?
Знову мерзнуть руки?
Чекаєш музи?
Желєн натхненний з неба?
Запаливши свічу правдивої науки?
А треба, Майстре?
Впевнений, що треба?
Для чого, Майстре?
Нащо знову жертви?
Мій чорний плащ вже й так підбитий зорями,
Тобі складніше жити, а не вмерти.
Мій милий Майстре – покидай теорії.
Пали суво
Гний каліч реторти!
І вазу із мимозою – РОЗБИТИ!
Повір, блаженний, в нас
(у пеклі)
море
смоли,
вини,
двоє

імані артістес...

Юрій Заруцький, студент Тернопільського державного педагогічного університету, Факультет біології

Ти вийшла із купелі.

Опівночі.

Рудий фламінго грав на саксофоні,
А місяць промовляв слова пророчі,
Читаючи в серцях, як на долоні.

Ти вийшла з опівнічної купелі,
Ти вперше народилась!
Чуєш?!

Вперше!!!

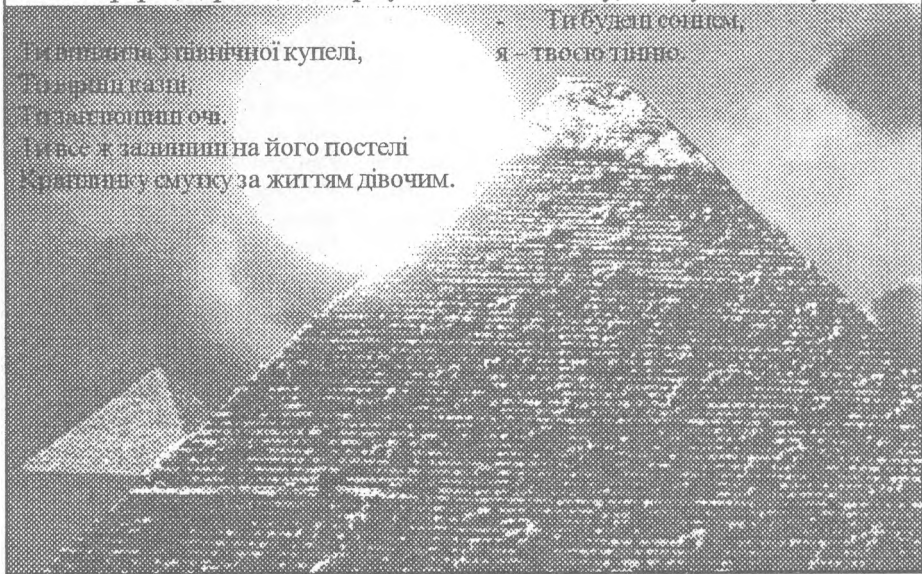
Один мазок пустельної пастелі,
І твій портрет, царівно, я довершу.

Ти вийшла з опівнічної купелі,
Ти вперше казні,
Ти вперше очі,
Тепер я заліплюю на його постелі
Кращий у смутку за життям дівочим.

Коли дощем вино червоне лється,
А ніч надвоє рве віоли подих
Мені здається – дівчинка сміється
Вдивляючись у чорний безмір
сходів.

Я їй простягну золоту монету,
Украдену з пропитого Каїру,
І дам ім'я чудове – Віолетта,
І трошки шоколадного зефіру.
А потім, кинувши осточортілі думи,
Ми підем разом в темну ніч осінню,
Я їй скажу, поцілувавши в губи,

- Ти будеш сонцем,
я – твоєю тінню.

ЗАБОБОН НЕПЕРЕКЛАДНОСТІ

Віталій Радчук

голова Товариства Української Мови КДУ ім. Шевченка, доцент, перекладознавець, викладач курсу "Професійний переклад" в НаУКМА. Відомий мовознавець і поет

О. Пушкін

*Я вас любил: любовь ещё, быть может,
В душе моей угасла не совсем;
Но пусть она вас больше не тревожит;
Я не хочу печалить вас ничем.
Я вас любил безмолвно, безнадежно,
То робостью, то ревностью томим;
Я вас любил так искренно, так нежно,
Как дай вам Бог любимой быть другим.
(1829)*

*Я вас кохав: в душі моїй ще, може,
Кохання пал і досі не погас;
Але нехай воно вас не тривожить, -
Не хочу я нічим журити вас.
Я вас кохав мовчазно й безнадійно,
Боюся вас і потай ревнував;
Я вас кохав так ніжно і так мрійно,
Як дай вам Бог, щоб інший вас кохав.
(Пер. М. Чернявський, 1898)*

*Я вас кохав. Можливо, що кохання
Не зовсім згасло у душі моїй;
Та хай воно не шле вам сумування,
Не хочу я тривожити ваш покій.
Я вас кохав мовчазно, безнадійно,
Завжди томивсь, ревнивий, боязливий.
Я вас кохав так ніжно і так мрійно,
Як дай вам Бог, щоб так кохав другий.
(Пер. Г. Триліський, 1937)*

*Я вас любив, а може, і люблю я,
Не згас огонь у серці ще моїм;
Та хай любов моя більш не хвилює,
Я засмутить не хочу засмутити.
Я вас любив безмовно, безнадійно,
То ревнував, то плакав, то зітхав,
Я вас любив і ніжно так, і мрійно,
Як дай вам Бог, щоб інший вас кохав.
(Пер. І. Муратов, 1949)*

*Я вас кохав, кохання вже відходить,
Від нього вогник лиш в душі горить.
Але нехай воно вас не тривожить,
Я вас нічим не хочу засмутити.
Я вас кохав безмовно, безнадійно,
Од ревности, од болю знемагає.
Я вас кохав так лагідно, так мрійно,
Як дай вам Бог, щоб інший так кохав.
(Пер. П. Іванов, 1979)*

*Я вас кохав... Кохання ще, можливо,
З вогню душі не звільлось, як дим,
Та хай мине бенгега пологлива -
Не хочу вас печалити нічим.
Я вас кохав - і ніжно, й негавмовно,
То в сумнівах, то в ревностях згасав...
Я вас кохав так трепетно-безмовно,
Щоб, дай вам Бог, так інший вас кохав!
(Пер. М. Удовиченко, 1987)*

Перекладність – ключове поняття в теорії перекладу й основоположний принцип у професійному світогляді перекладача. Без орудної ідеї потенціалу мови, яку на практиці завжди живить відчуття її тонкощів, немислимий як фах журналіста чи талант письменника, так і покликання посередника – інтерпретатора чужих думок і душевних поривань. Бо хто ж буде братися за переклад, коли наперед відомо, що нічого перекласти не можна?

Втім, у нашому повсякденному побуті живучим є забобон неперекладності – переконання у незламній монополії на думку і почуття тієї мови, що нею первісно вони були висловлені.

Надто тоді це очевидно, коли цитуємо чужомовних авторів без перекладу, нібито "для документальності". Що ж ми у таких випадках хочемо документувати: фізичний порух чужого пера чи своє розуміння суті висловлювання? <...> Високоякісний переклад класики є форма причетності, знаряддя осмислення, документальне свідчення того, що поезія узяла за душу і над її рядками думали. <...>

Ні, не мав рації Р.Фрост, кажучи: "Поезія – це те, що перекласти не можна". Навпаки: здатність поезії переходити з мови в мову є її властивістю і суттю, бо в поезії втілено прагнення бути почутим... М.Гумільов, натомість, писав: "Щоб осягти сповна якого-небудь поета, треба його прочитати перекладеним усіма мовами".

Чому в нас завелася оця мода – полишати цитати неперекладеними?

Чи взагалі ми замислюємося над тим, що, чинячи так, ми демонструємо переконання у мовній замкненості культур, у немінності й квалості власного інтелекту, який має мовний вимір, а тим самим – і неввіру у виражальні можливості мови свого народу...

Переклад щодо мови виконує захисну функцію і тому одномовність твору прийнято вважати ознакою видавничої культури, яка вимагає при посиленні впускати в свою мову всіх, не залишаючи за порогом представників тільки якоїсь однієї чужої мови. Бо інакше що ж виходить? З ближчої польської мови, словник якої відрізняється від української лише на 30%, з сербської, що має 32% відмінної лексики, і навіть з найближчої нам білоруської, до якої лексична відстань – усього 16%, ми перекладаємо, будучи упевненими, що так треба, а от з російської, що її лексикон на 38% інший, – ні. З англійської, яка взагалі належить до іншої групи мов, також усе частіше – ні. То що ми хочемо цим сказати? Яку мову культуру і який мовний стан в Україні утвердити? <...>

Іншомовні вкраплення допустимі хіба що в спеціальних студіях чи як стилістичний прийом, та й то, коли автора не зраджує відчуття міри, гармонії й мети. <...>

Натомість, можемо назвати з десяток учених унів, найбільш відомих в Україні своїми статтями й книгами в захист української мови, – і жоден з них при всій їхній дослідницькій проникливості, освіченості, інтелігентності й переконаності у доцільності офіційної одномовності не є вільним від спокуси утнути задля стилістичного ефекту цей двомовний вибрик. Невже до цього зобов'язує самий предмет пізнання? Чи взагалі – пошук істини? Чи не підмінюється при цьому жанр, а заодно і предмет? <...>

Всяке посилення на іншомовне джерело мало б кваліфікувати інтелектуала за тим, як він його тлумачить і як ставиться до своєї мови, чи вмів перекласти, тобто чи здатний зрозуміти й репрезентувати чужу думку. Поруч з цим забобоном у парі зазвичай іде нічим не обгрунтоване переконання, що для термінотворення надаються слова тільки чужої мови, що "дуративність" краще звучить, ніж "тривалість". <...>

"ЮС" - газета для
засвітки творчих та
інших особистостей

Стародиректор:
Валентина Колесник
Ростислав Семків

Контактна адреса:
м. Київ - 253232
вуд. Маршів 1 | вгтасноік. 726. к211

Газетка поширюється
серед достойних людей,
котрі цікавляться я-рою.